

Sygn. Akt XVII AmC 1531/09

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 grudnia 2010 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Wanda Czajkowska

po rozpoznaniu w dniu 27 grudnia 2010 roku w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Towarzystwa (...) w P.

przeciwko (...) BANK Spółce Akcyjnej w W.

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

1. uznaje za niedozwolone i zakazuje wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia zawartego we wzorcu umowy o nazwie „umowa o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) § 11 ust. 5 o treści: „Raty kapitałowo-odsetkowe oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.”;
2. zasądza od pozwanego (...) BANK Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda Towarzystwa (...) w P. kwotę 374,64 zł (trzysta siedemdziesiąt cztery złote i sześćdziesiąt cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. nakazuje pobrać od pozwanego (...) BANK Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;
4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego (...) BANK Spółki Akcyjnej w W..

/-/ SSO Wanda Czajkowska

Sygn. akt XVII AmC 1531/09

UZASADNIENIE

Powód Towarzystwo (...) w P. wniosło pozew o uznanie za niedozwolone postanowienia § 11 ust. 5 wzorca umowy o nazwie „umowa o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...) (dalej: Umowa o kredyt hipoteczny) o treści: „Raty kapitałowo-odsetkowe oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.” stosowanego przez pozwanego (...) Bank S.A. w W.. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że powyższe postanowienie Umowy o kredyt hipoteczny stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, ponieważ w sposób zupełnie dowolny uprawnia bank do ustalania wysokości tzw. spreadu, czyli różnicy pomiędzy kursem sprzedaży i kupna waluty.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa. W pierwszej kolejności podniósł, że roszczenie powoda nie odpowiada treści materialnoprawnego rozstrzygnięcia w przedmiocie uwzględnienia powództwa zgodnie z art. 479(42) k.p.c., zatem uwzględnienie żądania pozwu stanowiłoby naruszenie normy art. 321 § 1 k.p.c. Zdaniem pozwanego, materialnoprawną podstawą sformułowania roszczenia procesowego dochodzonego przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w trybie art. 479(36) k.p.c. i następnym jest w ocenie pozwanego art. 479(42) k.p.c. Przepis ten reguluje treść wyroku uwzględniającego powództwo – wyrokiem tym Sąd uznaje postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazuje ich wykorzystywania. W ocenie pozwanego, powód dochodzi jedynie uznania kwestionowanego w pozwie postanowienia wzorca umowy za niedozwolone, zatem roszczenie procesowe strony powodowej nie obejmuje żądania zakazania wykorzystywania postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone. Tymczasem ustawodawca w ogóle nie przewiduje dokonania takiego odizolowanego rozstrzygnięcia dotyczącego tylko uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone. Z tego względu, w ocenie pozwanego, powództwo powinno zostać oddalone bądź też pozew winien zostać odrzucony.

W ocenie pozwanego, kwestionowane postanowienie wzorca nie jest niedozwolonym postanowieniem umownym w rozumieniu art. 385⁽¹⁾ k.c., bowiem nie kreuje ono praw i obowiązków konsumentów w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, ani też rażąco nie narusza ich interesów. Pozwany wskazał, że specyfika produktu kredytowego, którego wzorzec został załączony do pozwu, polega na tym, że kredyt zostaje co prawda udzielony w złotych, ale jest on waloryzowany według zdefiniowanego miernika: waluty obcej – franka szwajcarskiego (CHF). Przy spłacie każdej kolejnej raty kredytu wraz z odsetkami należna kwota wyrażona we franku szwajcarskim zostaje przeliczona na złote polskie. Przeliczanie to musi odbywać się według określonego kursu sprzedaży waluty obcej, stanowiącej podstawę waloryzacji (miernik, do którego odniesiona zostaje wysokość zobowiązania kredytobiorcy względem banku). Zgodnie z postanowieniami wzorca, raty kapitałowo-odsetkowe oraz raty odsetkowe wyrażone w walucie obcej przeliczane są na złoty wg kursu sprzedaży z tabeli kursowej Banku obowiązującego na dzień spłaty o godzinie 14:50. Oznacza to, że ratę spłaty przelicza się według kursu, który obowiązuje o godzinie 14:50, natomiast obowiązująca wówczas tabela kursowa może być ustalona wcześniej. Tabela kursowa obowiązuje od momentu jej publikacji do momentu opublikowania kolejnej tabeli. W zależności od bieżącej sytuacji na rynku walutowym, Bank publikuje dwie lub więcej tabel kursowych dziennie, a tabela opublikowana przed lub o godzinie 14:50, która nie została zastąpiona nową, jest relewantna dla określenia wysokości danego okresowego zobowiązania klienta wobec banku. Sprawdzenie kursu CHF obowiązującego u pozwanego w godzinie spłaty, tj. o godzinie 14:50, możliwe jest przez kredytobiorcę w tabelach kursowych publikowanych niezwłocznie na stronach internetowych pozwanego, jak również za pośrednictwem MultiLinii – specjalnej linii telefonicznej przeznaczonej do obsługi klientów (...) lub też w placówce (...). Stosowany system transakcyjny umożliwia również zapoznanie się z wysokością raty kredytu wyrażoną w złotych oraz w walucie obcej, co również umożliwi obliczenie kursu wymiany, po jakim dokonano spłaty raty kredytu. Informacje o kursie sprzedaży waluty, po jakim została dokonana spłata raty kredytu, oraz o wysokości salda rachunku klienta, z którego dokonywana jest spłata kredytu, są zatem dostępne w serwisach transakcyjnych (...). Klienci mogą również zamówić wyciągi elektroniczne lub papierowe, zawierające zestawienie operacji wykonywanych na koncie. Wyciągi elektroniczne przesyłane są bez opłat, a wyciągi papierowe, ze względu na koszty związane z ich przedstawieniem, za opłatą manipulacyjną. W świetle tych okoliczności, zdaniem pozwanego, nie można podzielić argumentu, jakoby pozwany miał dowolność ustalania tzw. spreadu, a tym samym narzucania klientom uciążliwych warunków wykonywania umowy kredytu, w tym w szczególności dowolnego modyfikowania kursu sprzedaży CHF celem podwyższenia należnych od konsumenta rat kapitałowo-odsetkowych. Moment przeliczenia wysokości należności na PLN został bowiem precyzyjnie określony w umowie (wskazanie godziny 14:50), a zatem został on uniezależniony od woli stron umowy zawartej przy użyciu wzorca. Jednocześnie kwestia obowiązywania tabeli kursowej PLN/CHF na tę godzinę u pozwanego, również nie może wzbudzać zastrzeżeń. Dokonywanie kupna i sprzedaży walut obcych jest bowiem jedną z czynności bankowych prowadzonych przez pozwanego, niezależnie od udzielania kredytów. Uwzględniając zmiany zachodzące na rynkach walutowych, pozwany sporządza tabele kupna-sprzedaży walut obcych stosowane u siebie i obowiązujące do czasu dokonania ich aktualizacji. Tabele te są sporządzane niezależnie od terminów spłat rat kapitałowo-odsetkowych przez kredytobiorców, a odzwierciedlają jedynie politykę walutową banku. Tabele te nie są przez pozwanego sporządzane na potrzeby waloryzacji świadczeń

kredytobiorców, ale mają charakter generalny w odniesieniu do całej działalności Banku. Gwarancją, że kursy walut oferowane przez pozwanego, nie będą wyabstrahowane od stosowanych przez inne banki, są podstawy gospodarki wolnorynkowej. Gdyby bowiem pozwany zaproponował niekorzystny kurs sprzedaży franka szwajcarskiego, to nikt nie kupowałby u pozwanego tej waluty, a tym samym pozwany ponosiłby znaczne straty w tym zakresie. Jednocześnie fakt stosowania przez pozwanego dla potrzeb waloryzacji swego własnego kursu franka szwajcarskiego (a nie na przykład kursu obowiązującego w Narodowym Banku Polskim), zdaniem pozwanego, nie może budzić wątpliwości, bowiem pozwany dokonuje faktycznej sprzedaży kredytobiorcy waluty obcej w zamian za złotówki, których określona ilość pozwala na spełnienie kolejnego okresowego świadczenia klienta. Różnica pomiędzy kosztami sprzedaży i kupna danej waluty stanowi wynagrodzenie banku z tytułu dokonywanych operacji walutowych – o ile strony umowy kredytu decydują się (poprzez wybranie tego, a nie innego produktu kredytowego) odnieść wysokość okresowych świadczeń kredytobiorcy do danego miernika (uznając, że zapewni to większą stabilność w zakresie wysokości poszczególnych rat kapitałowo-odsetkowych), to na zasadach ogólnych na kredytobiorcę przerzucona zostaje część ciężaru ekonomicznego dokonywanej waloryzacji, stanowiąca wynagrodzenie banku z tytułu świadczenia tej dodatkowej usługi (dokonywania operacji walutowych). Pozwany podniósł też, że polityka informacyjna Banku dotycząca stosowanych w rozliczeniach z kredytobiorcami kursów wymiany walut realizuje zalecenia Komisji Nadzoru Finansowego zawarte w Rekomendacji S (II) z dnia 17 grudnia 2008 r. dotyczącej dobrych praktyk w zakresie ekspozycji kredytowych zabezpieczonych hipotecznie

Nadto pozwany wniósł o połączenie na podstawie art. 219 k.p.c. niniejszej sprawy ze sprawami o sygn. akt XVII AmC 1527/09, XVII AmC 1528/09, XVII AmC 1529/09 oraz XVII AmC 1530/09.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Zakwestionowane w pozwie postanowienie o treści: „Raty kapitałowo-odsetkowe oraz raty odsetkowe spłacane są w złotych po uprzednim ich przeliczeniu wg kursu sprzedaży CHF z tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50.” znajduje się w „umowie o kredyt hipoteczny dla osób fizycznych (...) waloryzowany kursem (...). Treść w/w Umowy o kredyt hipoteczny została opracowana przez pozwanego Bank, który stosuje ją przy zawieraniu umów z klientami.

Przedmiotowa Umowa o kredyt hipoteczny zawiera jednostronnie przygotowane przez pozwanego gotowe klauzule umowne, a zatem stanowi typowy wzorzec umowy.

Sąd nie uwzględnił wniosku pozwanego o połączenie niniejszej sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawami niniejszej sprawy ze sprawami o sygn. akt XVII AmC 1527/09, XVII AmC 1528/09, XVII AmC 1529/09 oraz XVII AmC 1530/09. Stosownie do art. 191 k.p.c., powód może, choć nie musi, dochodzić jednym pozwem kilku roszczeń. Zgodnie zaś z art. 219 k.p.c., sąd może zarządzić połączenie kilku oddzielnych spraw toczących się przed nim w celu ich łącznego rozpoznania lub także rozstrzygnięcia, jeżeli są one ze sobą w związku lub mogły być objęte jednym pozwem. W niniejszej sprawie powód ograniczył zakres żądania pozwu do konkretnego postanowienia umownego zamieszczonego przez pozwanego w Umowie o kredyt hipoteczny. W świetle przesłanek określonych w art. 385¹ § 1 k.c. każde kwestionowane postanowienie umowne wymaga indywidualnej oceny. W konsekwencji, w ocenie Sądu Okręgowego, z punktu widzenia art. 219 k.p.c. nie jest uzasadnione łączenie do wspólnego rozpoznania spraw, których przedmiotem są różne klauzule umowne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należało się odnieść do podniesionego przez pozwanego zarzutu co do wadliwości sformułowania żądania pozwu. Powód domagał się bowiem uznania kwestionowanego przez niego postanowienia umownego za niedozwolone, podczas gdy zgodnie z brzmieniem art. 479(42) k.p.c., treść wyroku uwzględniającego powództwo wytoczone na podstawie art. 479(36) i następnych k.p.c. powinna obejmować zarówno rozstrzygnięcie o uznaniu danego postanowienia za niedozwolone, jak i zakazujące jego wykorzystywania. Z powyższego pozwany

wywoził, że powództwo w niniejszej sprawie powinno zostać oddalone, a nawet że pozew podlega odrzuceniu. W ocenie Sądu, stanowisko to nie jest zasadne.

Odrzucenie pozwu następuje jedynie w razie wystąpienia jednej z okoliczności wymienionych enumeratywnie w przepisach kodeksu postępowania cywilnego: w art. 199 k.p.c., art. 1113 k.p.c., 1124 k.p.c. oraz art. 1165 k.p.c. W niniejszej sprawie nie zachodziła żadna z przewidzianych w tych przepisach przyczyn odrzucenia pozwu. Podnoszona przez pozwanego wadliwość sformułowania roszczenia nie stanowi podstawy odrzucenia pozwu, a co najwyżej uzasadniać może oddalenie powództwa.

Jednakże i oddalenie powództwa w niniejszej sprawie z tego względu, że powód błędnie sformułował roszczenie procesowe, nie jest zasadne. Rozpatrywana sprawa należy do spraw regulowanych przepisami Rozdziału 3. Działu IVa, Tytułu VII Księgi I kodeksu postępowania cywilnego. Z nazwy tego rozdziału wynika, że dotyczy on „spraw o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone”. Także z kolejnych przepisów tego rozdziału, w szczególności z art. 479(36) k.p.c., art. 479(39) k.p.c. i art. 479(41) k.p.c., wynika, że ustawa w ten właśnie sposób określa rozpatrywaną tu kategorię spraw. W art. 479(39) k.p.c. mowa zaś wprost o „żądaniu uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone”. Ustawodawca w żadnym miejscu nie posługuje się natomiast sformułowaniem „sprawa o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania” bądź „żądanie uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazania jego stosowania”. Jedynie w art. 479(42) § 1 k.p.c. stwierdza się, że w wyroku uwzględniającym powództwo sąd obok uznania danego postanowienia za niedozwolone, jednocześnie zakazuje jego wykorzystywania. Wynika stąd, że wyrok uwzględniający powództwo musi zawierać w istocie dwa rozstrzygnięcia integralnie ze sobą powiązane. Art. 479(42) § 1 k.p.c. dotyczy jednak tylko treści wyroku i dyspozycji tego przepisu nie należy odnosić do oceny treści żądania pozwu. Podsumowując, z przepisów art. 479(36) i następných k.p.c. nie sposób wywodzić, że ustawodawca przewidział wymóg sformułowania w pozwie żądania „zakazania stosowania kwestionowanego postanowienia” obok żądania uznania go za niedozwolone. W konsekwencji roszczenie procesowe zawarte w pozwie wniesionym w sprawie niniejszej uznać należało za prawidłowo skonstruowane, a zarzut pozwanego za chyby.

Przechodząc do merytorycznej oceny zakwestionowanego w pozwie postanowienia umownego, należało się odwołać do treści art. 385¹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem, postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nie uzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, co jednak nie dotyczy postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Z powyższego wynika, że uznanie postanowienia umownego za niedozwoloną klauzulę umowną i w konsekwencji wyeliminowanie go z obrotu z udziałem konsumentów, wymaga spełnienia łącznie następujących przesłanek:

1. postanowienie nie zostało uzgodnione indywidualnie z konsumentem;
2. postanowienie nie dotyczy sformułowanych w sposób jednoznaczny głównych świadczeń stron;
3. ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami;
4. ukształtowane przez postanowienie prawa i obowiązki konsumenta rażąco naruszają jego interesy.

W niniejszej sprawie ustalono, że stosowana przez pozwanego Umowa o kredyt hipoteczny stanowi wzorzec umowy. Oznacza to, że umowy zawierane przy jego użyciu nie są indywidualnie uzgadniane, a treść postanowień zostaje konsumentom narzucona. Spełniona została zatem pierwsza z przedstawionych wyżej przesłanek.

W sprawie zachodzi również warunek określony jako przesłanka druga, bowiem kwestionowane postanowienie nie dotyczyło głównych świadczeń stron umowy. W umowie o kredyt hipoteczny głównym świadczeniem ze strony Banku jest udzielenie kredytu drugiej stronie. Z kolei głównymi świadczeniami kredytobiorcy jest ustanowienie hipoteki na rzecz Banku oraz spłata kredytu zgodnie z przewidzianymi w umowie warunkami. Jakkolwiek problem waloryzacji rat kredytu i przeliczania należności banku z waluty obcej na polską jest pośrednio związany ze spłatą kredytu, to jednak,

zdaniem Sądu, nie można uznać, że ustalenia w tym zakresie stanowią postanowienia dotyczące głównych świadczeń stron. Są to postanowienia poboczne, o drugorzędym znaczeniu.

W ocenie Sądu, w sprawie spełnione zostały także pozostałe przesłanki z art. 385¹ § 1 k.c. Zakwestionowane w pozwie postanowienie kształtuje bowiem prawa i obowiązki konsumenta – kredytobiorcy w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami oraz rażąco narusza jego interesy.

Z analizowanego postanowienia wynika, że rata kredytu spłacana jest przez klienta w złotych polskich w wysokości wynikającej z przeliczenia należnej kwoty wyrażonej we frankach szwajcarskich na PLN według kursu sprzedaży CHF zamieszczonego w tabeli kursowej (...) Banku S.A. obowiązującego na dzień spłaty z godziny 14:50. Zdaniem Sądu, Bank przyznał sobie w ten sposób prawo do jednostronnego regulowania wysokości rat kredytu waloryzowanego kursem CHF poprzez wyznaczanie w tabelach kursowych kursu sprzedaży franka szwajcarskiego oraz wartości spreadu walutowego (rozumianego jako różnica pomiędzy kursem sprzedaży a kursem zakupu waluty obcej). Nie ma przy tym znaczenia okoliczność, że tabele kursów walut nie są przez pozwanego sporządzane specjalnie na potrzeby waloryzacji świadczeń kredytobiorców, ale mają generalny charakter i odnoszą się do całej działalności Banku. Istotne z punktu widzenia niniejszej sprawy jest bowiem to, że waloryzacja rat kredytów udzielanych na podstawie analizowanej Umowy o kredyt hipoteczny odbywa się w oparciu o tabele kursowe sporządzane przez pozwanego. Nie ma zatem znaczenia to, że te same tabele Bank wykorzystuje też w innych sferach swojej działalności, a nie tylko do waloryzacji kredytów.

W ocenie Sądu, o abuzywności kwestionowanego w pozwie postanowienia decyduje fakt, że uprawnienie Banku do określania wysokości kursu sprzedaży CHF nie doznaje żadnych formalnie uregulowanych ograniczeń. Wzorzec umowy o kredyt hipoteczny nie precyzuje bowiem sposobu ustalania kursu wymiany walut wskazanego w tabeli kursów banku. W szczególności postanowienia przedmiotowej umowy nie przewidują wymogu, aby wysokość kursu ustalanego przez Bank pozostawała w określonej relacji do aktualnego kursu CHF ukształtowanego przez rynek walutowy lub na przykład kursu średniego publikowanego przez Narodowy Bank Polski. Oznacza to, że Bankowi pozostawiona została dowolność w zakresie wyboru kryteriów ustalania kursu CHF w swoich tabelach kursowych, a przez to kształtowania wysokości zobowiązań klientów, których kredyty waloryzowane są kursem CHF.

Pozwany podnosił w odpowiedzi na pozew, że gwarancją, iż kursy walut oferowane przez pozwanego, nie będą wyabstrahowane od stosowanych przez inne banki, są podstawy gospodarki wolnorynkowej. Pozwany wywodził, że gdyby zaproponował on niekorzystny kurs sprzedaży franka szwajcarskiego, to nikt nie kupowałby u pozwanego tej waluty, a tym samym pozwany ponosiłby znaczne straty w tym zakresie. Jednakże w ocenie Sądu, czynniki związane z funkcjonowaniem Banku w warunkach gospodarki wolnorynkowej nie stanowią wystarczającego zabezpieczenia interesów klientów Banku, a dobre obyczaje wymagają, aby kryteria ustalania spreadu przez banki były w każdym wypadku jasno sprecyzowane w umowie z klientem. Taki wymóg wynika też z zaleceń Komisji Nadzoru Finansowego zawartych w Rekomendacji S (II) z dnia 17 grudnia 2008 r. dotyczącej dobrych praktyk w zakresie ekspozycji kredytowych zabezpieczonych hipotecznie. Wbrew twierdzeniom pozwanego, Bank nie w pełni realizuje te zalecenia. W pkt. 5.2.2. ppkt. c) Rekomendacji stwierdza się bowiem wyraźnie, że w każdej umowie, która dotyczy walutowych ekspozycji kredytowych powinny znaleźć się co najmniej zapisy dotyczące sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego, w szczególności, wyliczana jest kwota uruchamianego kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty i spłaty kredytu. Bezspornym jest, że w analizowanym wzorcu umownym nie określono sposobu ustalania kursu sprzedaży CHF. Zdaniem Sądu, sam fakt, że doprecyzowany został moment waloryzacji (godzina 14.50 w dniu spłaty raty) nie stanowi wystarczającego zabezpieczenia interesów klientów Banku.

Pozwany podnosił też, że fakt stosowania przez Bank dla potrzeb waloryzacji swego własnego kursu franka szwajcarskiego (a nie na przykład kursu obowiązującego w Narodowym Banku Polskim) uzasadniony jest tym, że pozwany dokonuje faktycznej sprzedaży kredytobiorcy waluty obcej w zamian za złotówki, których określona ilość pozwala na spełnienie kolejnego okresowego świadczenia klienta. Różnica pomiędzy kosztami sprzedaży i kupna danej waluty stanowi zatem wynagrodzenie banku z tytułu dokonywanych operacji walutowych, a na kredytobiorcę

przerzucona zostaje część ciężaru ekonomicznego dokonywanej waloryzacji, stanowiąca wynagrodzenie banku z tytułu świadczenia tej dodatkowej usługi (dokonywania operacji walutowych). Należy jednak zauważyć, że kwestionowane w pozwie postanowienie umowne daje Bankowi możliwość uzyskania korzyści finansowych stanowiących dla kredytobiorcy dodatkowe koszty kredytu, których oszacowanie jest nie jest możliwe. Znamienne bowiem, że czynniki obiektywne, a zatem sprawdzalne z punktu widzenia konsumenta, jak w szczególności wysokość rynkowych kursów wymiany CHF, tylko częściowo wpływają na ostateczny koszt kredytu ponoszony przez konsumenta.. Kurs sprzedaży waluty obcej określony w tabeli kursowej Banku zawiera bowiem marżę kupna lub sprzedaży, która to wartość jest zależna wyłącznie od woli Banku. W ocenie Sądu, taka regulacja stanowi o naruszeniu przez Bank dobrych obyczajów. Te nakazują bowiem, aby ponoszone przez konsumenta koszty związane z zawarciem umowy były możliwe do przewidzenia.

Z powyższego wynika, że treść kwestionowanego w pozwie postanowienia umożliwia Bankowi jednostronne kształtowanie sytuacji konsumenta w zakresie wysokości jego zobowiązań wobec Banku, przez co zakłócona zostaje równowaga pomiędzy stronami przedmiotowej umowy. W konsekwencji, należało uznać, że analizowana klauzula umowna jest sprzeczna z dobrymi obyczajami oraz w sposób rażący narusza interesy konsumentów.

Z powyższego wynika, że zakwestionowane w pozwie postanowienie spełnia wszystkie przesłanki wymienione w art. 385¹ § 1 k.c., a zatem stanowi niedozwoloną klauzulę umowną.

Z tych względów na podstawie art. 479(42) § 1 k.p.c., uwzględniono żądanie pozwu.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Publikację prawomocnego wyroku zarządzono na podstawie art. 479(44) k.p.c.

/-/ SSO Wanda Czajkowska